

**OPONENTSKÝ POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE VANDY JECHOVÉ
„PŘEDPOVĚĎ NAROZENÍ JEŽÍŠOVA PODLE LUKÁŠOVA EVANGELIA
V ITALSKÉM RENESANČNÍM A BAROKNÍM MALÍŘSTVÍ“**

Autorka se zabývá úryvkem z Lukášova evangelia (Lk 1,26-38) a jeho interpretací v italském renesančním a barokním malířství. Bere přitom v potaz dějinné souvislosti a poukazuje na jejich odraz ve zkoumaných uměleckých dílech.

Mezi nesporné kvality předložené práce lze započítat volbu zajímavého tématu, které spojuje Bibli, historii a výtvarné umění, a jeho přehledné členění do pěti kapitol. Výborné je krátké shrnutí umístěné na konci každé kapitoly. Při pozornějším procházení textu najdeme však i některé chyby. Týkají se převážně stránky jazykové a formální a jsou více i méně závažné.

Stavba některých vět a jejich návaznost je v úvodu na s. 9 poněkud zvláštní, připomíná spíše způsob hovorového vyjadřování (např. o. 1, ř. 4¹: „Jak se tato výtvarná díla mění, ptám se.“; návaznost posledních dvou vět prvního odstavce; o. 2, druhá věta. Poněkud tautologickou se nám jeví věta o. 1, ř. 5: „Renesanční obrazy Zvěstování kladou značný důraz na ztvárnění perikopy předpovědi narození Ježíšova“; podobně předposlední věta na s. 29: „Zvěstování [...] odkazuje na duchovní původ zvěstování“). Sloh zmíněného úvodu kontrastuje se způsobem vyjádření v následujících kapitolách, zejména když autorka stručně přibližuje jednotlivé autory a následně popisuje a analyzuje jejich obrazy. Celkový dojem práce ruší velmi osobité poděkování. Hovorové „Lád’ovi“ do práce tohoto typu nezapadá.

Práce obsahuje četné překlepy či chybějící znaky (již v anglické anotaci a taktéž v bibliografii na s. 66 u autora jménem Pečírka Jaroslav je zkomoleno Leonardovo jméno; dále s. 18.22.32.43.46.51.61.63; také jména v závěrečné bibliografii: Müller Gerhard a ne Gerherd, dále Kucklick Christoph a ne Chistoph) a dokonce dvě hrubé chyby (s. 64, devátý řádek odspodu: „nabít pocit“; dále v názvu knihy „Náměstíkové Kristovy“ - s. 51, poznámka pod čarou 137 a na s. 65. Správně má být „Náměstkové Kristovi“). Také s používáním čárek, které oddělují vedlejší věty, má autorka poněkud problémy. Totéž platí o přechodnicích (např. s. 24, o. 2, ř. 2: „papežové, nezajímaje se o nic“ – správně „nezajímajíce se“). Čas od času čtenář narazí na neobvyklá slovní spojení nebo knižní výrazy (např. s. 25, o. 3, ř. 6: „papež [...] pocházející z pokolení Medici“; dále s. 26, o. 2. první věta: „toto její specifické rozprostření je její alfou a omegou“, s. 21, ř. 9: „strpět hanebnosti“ nebo s. 22, o. 2, ř. 2: „Evropa se rozdělila vedví“; s. 53, o. 2, ř. 4: „zkostnatělé myšlenky“; s. 9, o. 3 ř. 4 „nekanonizované apokryfy“).

Bylo by dobré sladit používání zkratk v poznámkovém aparátu, kde se pravidelně střídají „Viz.“ (dokonce s tečkou!!) a „Srov.“. Při zkrácené citaci příspěvku z časopisu je třeba uvádět zkrácený název příspěvku a ne zkratku časopisu (např. s. 17, poznámka pod čarou č. 31; s. 29, poznámky pod čarou č. 79 a 82). Na s. 18 v poznámkách pod čarou č. 39-41 má být strana 176 a ne 76. V závěrečné bibliografii se udává pořadí vydání pouze v případě, že je jiné než první (jinými slovy, uvádět u knih „1. vyd.“ je nadbytečné a nesmyslné). Nadbytečnou informací je také specifikace „s.r.o.“ či „a.s.“ pro nakladatelství. Naopak u citací z internetových odkazů postrádáme datum, k němuž je zdroj citován. Možná by mělo cenu znovu si prostudovat Manuál k formálním náležitostem akademických písemných prací [online] (cit. 2009-07-22), URL: <http://web.etf.cuni.cz/ETF-139-version1-ManualPisPrETF.pdf>, zvláště stránky 9-12.

Oponent není kompetentní se příliš vyjádřit k obsahové stránce, poněvadž výtvarné umění a dějiny nejsou jeho oborem. Jeho laické oko v těchto oblastech však nepostřehlo

¹ Používám následující zkratky: s. = strana, o. = odstavec, ř. = řádek.

nějaké obzvláštní těžkosti či nesrovnalosti. Za předpokladu, že obsahová stránka je zcela bezvadná, by práce snad mohla být hodnocena známkou velmi dobře. V jiném případě navrhuji známku dobře.

V Českých Budějovicích dne 4. srpna 2009

Antonín Pražan